

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 361/2014-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť S., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Richardom Vanekom, Advokátska kancelária RIVA, Dobrovičova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 141/2002, za účasti Okresného súdu Bratislava III, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 141/2002 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , a b y v k o n a n í v e d e n o m pod sp. zn. 9 C 141/2002 k o n a l b e z z b y t o č n ý c h p r i e t á h o v .

3. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť S. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. Richarda Vaneka, Advokátska kancelária RIVA, Dobrovičova 4, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2014 doručená s'ťažnosť S. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Richardom Vanekom, Advokátska kancelária RIVA, Dobrovičova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 141/2002 o žalobe o uložení povinnosti bezplatne odstrániť vady diela a o vydanie neoprávneného majetkového prospechu (ďalej aj „napadnuté konanie“).

S'ťažovateľ v s'ťažnosti okrem iného uvádza:

„Žaloba o uloženie povinnosti bezplatne odstrániť vady diela a vydanie neoprávneného majetkového prospechu bola podaná ešte dňa 15. 10. 2002. Pričom vady sa vyskytovali postupne po odovzdaní diela, avšak žaloba bola podaná ešte v záručnej lehote. K žalobe okrem iného bol priložený znalecký posudok... znalca v odbore stavebníctvo, ktorým znalec potvrdzuje oprávnenosť podania žaloby. Znalec v závere posudku konštatuje, že skutkový stav vo výskyte zátekov do bytov a nebytových priestorov, trhlín, opadávania omietok a obkladov, vlhnutia stien a rosenia okien sa podstatne

od ukončenia predchádzajúcej expertízy v októbri 2001, ktorú na základe požiadavky E. vykonal TSÚS nezmenil, ale vo výskyte niektorých závažných porúch dokonca zhoršil...“

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa S., upravené v čl. 48 ods. 2 Ústava SR bolo postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní pod sp. zn. 9 C 141/2002 porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní pod sp. zn. 9 C 141/2002 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie meritórne rozhodnutá.

3. Sťažovateľovi S. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 30.000,- € slovom tridsaťtisíc euro a náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto uznesením č. k. IV. ÚS 361/2014-10 z 1. júla 2014 rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie v tejto časti [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 8. júla 2014 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 19. augusta 2014 (sp. zn. Spr. 3593/2014, doručenom ústavnému súdu 25. augusta 2014) okrem iného uviedol:

„... Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje najmä na tie skutočnosti, že napriek tomu, že žaloba bola podaná dňa 15. 10. 2002, do dnešného dňa nebolo v tejto veci právoplatne rozhodnuté. Sťažovateľ poukazuje najmä na problémy súvisiace

s nariadením znaleckého dokazovania, keď pôvodní dvaja znalci znalecké posudky nevypracovali. K týmto skutkovým okolnostiam nemáme námietky.

Je faktom, že žaloba bola podaná dňa 15. 10. 2002 a vo veci nebolo doposiaľ vydané rozhodnutie. Pri rozhodovaní navrhujem Ústavnému súdu SR, aby prihliadol najmä na zložitosť tohto prípadu, keď predmetom žalobného návrhu je uplatnenie si nárokov z titulu zodpovednosti za vady pri výstavbe bytového domu s veľkým množstvom bytov. V danej veci sa jedná o mimoriadne zložitú vec, najmä z hľadiska skutkovej stránky, uvedený typ sporov patrí medzi najzložitejšie spory z pohľadu skutkového dokazovania, ktoré súvisí najmä so zložitou stavebných procesov v investičnej výstavbe. Táto zložitosť sa premietla i do problémov, ktoré mali vplyv na časový posun, najmä v súvislosti so znaleckým dokazovaním, keď znalkyňa... odmietla vykonať znalecké dokazovanie vzhľadom na rozsah dokazovania a okruh profesií, prácu ktorých je potrebné znalecky posúdiť a znalec... rovnako vzhľadom na rozsah znaleckého dokazovania rovnako odmietol znalecký úkon vykonať. Znalecký posudok bol spôsobilý vykonať až Technický a skúšobný Ústav Stavebný n. o.

Skutočnosť, že sa vo veci konalo vyplýva z viacerých termínov pojednávania, ktoré boli nariadené a to: 22. 10. 2008, 10. 01. 2009, 21. 01. 2009, 09. 03. 2009, 08. 04. 2009, 13. 05. 2009, následne došlo k vypracovaniu znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný a doručený až 12. 12. 2011. Od 26. 04. 2012 do 03. 04. 2013 sa spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave a následne boli vo veci vytýčené termíny pojednávania dňa: 17. 01. 2014, 11. 04. 2014, 10. 06. 2014, ktorý bol zrušený a momentálne je vo veci vytýčený termín pojednávania na deň: 04. 09. 2014.

Ďalej navrhujeme, aby súd prihliadol na to, že k istým časovým posunom došlo i z dôvodov na strane samotného sťažovateľa..., keď pôvodne bola podaná žaloba dňa 15. 10. 2002, následne boli odstraňované jej vady až písomným podaním navrhovateľa zo dňa 20. 10. 2003, následne došlo k zmenám obsahu návrhu a to podaniami navrhovateľa zo dňa 05. 01. 2005, neskôr doplnením návrhu zo dňa 22. 03. 2007 a naposledy došlo k zmene návrhu zo dňa 06. 06. 2014. K námietke ohľadne bezdôvodného zrušenia termínu pojednávania dňa 10. 06. 2014 som šetrením zistil, že v uvedený deň zákonná sudkyňa

zrušila iba termíny pojednávania v popoludňajších hodinách z dôvodu preukázateľného sprevádzania chorého dieťaťa na lekárske vyšetrenie...

Navrhujeme Ústavnému súdu SR aby prihliadol i na tú skutočnosť, že i z pohľadu priebehu súdneho konania právne postavenie navrhovateľa – sťažovateľa sa postupne riešilo s ohľadom na prebiehajúci súdny spor a vykonané dokazovanie, keď viacero vád, ktoré boli pôvodne žalované boli i v priebehu súdneho konania postupne odstraňované.

I z uvedeného pohľadu považujeme žiadanú nemajetkovú ujmu vo výške 30.000,- Eur za zrejme neprimeranú, keď táto prevyšuje výšku žalovanej sumy, ktorej sa žiadateľ v poslednej zmene návrhu domáha, keď žiada o primeranú zľavu vo výške 29.200,- Eur.

V prílohe... zasielame i vyjadrenie zákonnej sudkyne ako i moju odpoveď na sťažnosť zo dňa 28. 04. 2014.“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho prerokovania prijatej sťažnosti.

Ústavný súd vyzval 27. augusta 2014 aj právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k stanovisku okresného súdu, ako aj k otázke nariadenia verejného pojednávania. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom podaní z 5. septembra 2014 (doručenom ústavnému súdu 10. septembra 2014) okrem iného uviedol:

„S poukázaním na zložitosť sporu najmä z pohľadu skutkového dokazovania pri výbere znalcov nesúhlasíme, nakoľko už prvý znalecký posudok, ktorý vypracoval... potvrdil naše požiadavky na odstránenie vád. Súd sa týmto posudkom vôbec nezaoberal. Tak isto sa doteraz nezaoberal znaleckým posudkom znaleckej organizácie – Technický a skúšobný ústav stavebný, ktorý podľa tohto písomného vyjadrenia predsedu súdu bol už spôsobilý vykonať posudok, pritom posudok bol vypracovaný ešte v roku 2011.

Súhlasíme s konštatovaním predsedu súdu, že viacero vád, ktoré boli pôvodne žalované, boli v priebehu konania postupne odstraňované. Predseda súdu však nenapísal, kým boli odstraňované. Skutočnosť je taká, že vady, ktoré boli postupne odstraňované neboli odstránené odporcom – E. ale tretími osobami na náklady navrhovateľa vo výške 126.026,54 €.

Nesúhlasíme s poukázaním predsedu okresného súdu, že žiadanú nemajetkovú ujmu vo výške 30.000,- € považuje za neprimeranú, keď táto prevyšuje výšku žalovanej sumy, ktorej sa žiadateľ v poslednej zmene návrhu domáha, keď žiada primeranú zľavu vo výške 29.200,- €. K tomuto máme nasledovné vysvetlenie prečo sa navrhovateľ domáha primeranej zľavy len 29.200,- €, keď doterajšie výdavky na odstránenie vád boli omnoho vyššie, t. j. 126.026,54,- €. Bolo to preto, lebo navrhovateľ nemá dostatok financií aby mohol v prípade domáhanej vyššej sumy doplatiť na vyšší súdny poplatok, nakoľko spláca 3 miliónový úver slovenských korún, ktorý si navrhovateľ zobral na zaplatenie odstránenia vád na predmetnom objekte.

Návrh na trovy právneho zastúpenia pozostávajú zo štyroch právnych úkonov (prevzatie veci, napísanie sťažnosti, doplnenie k sťažnosti a stanovisko k listu predsedu)... Celkové trovy právneho zastúpenia činia spolu: 1 844,72 €.“

Sťažovateľ súčasne oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu i sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS/272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania pred ústavným súdom, v ktorom je sťažovateľ navrhovateľom, je rozhodovanie o návrhu na uloženie povinnosti odstrániť vady diela a na vydanie neoprávneného majetkového prospektu. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nie je právne zložitá. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, podľa názoru ústavného súdu nejde o takú zložitosť veci, ktorou by bolo možné odôvodniť doterajší neprimerane dlhý čas konania okresného súdu (takmer dvanásť rokov) bez toho, aby súd prijal rozhodnutie vo veci samej.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania v procesnom postavení žalobcu (navrhovateľa). Z vyjadrenia predsedu okresného súdu, ako aj z predloženého spisu vyplýva, že sťažovateľ musel odstraňovať nedostatky návrhu, následne návrh doplnil a nakoniec došlo k zmene návrhu (6. jún 2014). Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľa ako navrhovateľa v napadnutom konaní čiastočne ovplyvnilo doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v označenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného okresného súdu.

Z predloženého spisu, zo sťažnosti, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu ústavný súd zistil, že okresnému súdu bola žaloba sťažovateľa doručená 15. októbra 2002 a ďalej vedená pod sp. zn. 9 C 141/2002.

Okresný súd nariadil v priebehu doterajšieho konania v období rokov 2008 – 2014 spolu 10 pojednávaní vo veci a po doručení znaleckého posudku (12. decembra 2011) nariadil v roku 2014 štyri pojednávania, z ktorých jedno bolo zrušené a ostatné pojednávanie nariadené na 4. september 2014 bolo odročené na 25. september 2014.

Ústavný súd uzavrel, že so zreteľom na doterajší priebeh napadnutého konania, ktoré dosiaľ nebolo právoplatne skončené ani po takmer 12 rokoch od jeho začatia, došlo v konaní okresného súdu sp. zn. 9 C 141/2002 predovšetkým jeho neefektívnou činnosťou k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 141/2002 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 €, pričom okrem iného uviedol, že v dôsledku zbytočných prietahov v konaní „... väčšina vážnych a nebezpečných väd nebola do dnešného dňa odstránená... a niektoré vady musel dať odstrániť navrhovateľ tretej osobe na vlastné náklady, čím mu vznikla a vzniká značná škoda... Pričom na odstránenie väd si muselo S. zobrať vysoký úver 3 milión Sk s vysokou úrokovou sadzbou a pritom do dnešného dňa... žiadne vady neodstránil.“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9 C 141/2002 o návrhu sťažovateľa ako žalobcu z 15. októbra 2002 takmer dvanásť rokov, ktoré nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, predovšetkým predmet napadnutého konania, skutočnosť, že spis sa takmer jeden rok nachádzal na Krajskom súde v Bratislave, ako aj to, že aj sťažovateľ čiastočne ovplyvnil doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ústavný súd považoval priznanie sumy 7 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Ing. Richardom Vanekom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd

môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ si uplatnil úhradu trov konania za štyri úkony právnej služby v sume 1 844,72 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 781 €, a vychádzal z pôvodne predloženého návrhu právneho zástupcu sťažovateľa, resp. z jeho návrhu na priznanie trov za ďalšie úkony.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkovú sumu 275,94 €. Za tretí úkon úhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, pretože podľa jeho názoru tento úkon neprispel k ďalšiemu objasneniu veci.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 3 la zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014